

İNSAN HAKLARINDA SÖYLENCEDEN GERÇEKLİĞE

Muharrem Balcı, 23.12.23^(*)

Bir gün önce bir haber sitesinde, uzun yıllardır tanıdığım ve İslâmi mücadele içinde bulunduğumuz bir dostumuzun yazısını okuyup üzüntüye kapıldım. Yazı, “İnsan Hakları Söylencesinden Vazgeçilmesini” öneriyordu. Üstelik yazı sahibi İnsan Hakları Mücadelesi içinde bir dönem aktivist olarak da bulunduğunu hatırlatıyordu. Sözkonusu yazıda yazar, 90’lı yıllarda Müslümanların, Cumhuriyet’ten bu yana mağdur ve mazlum Müslümanların devlet eliyle zulme uğramaktan korunmak için bir İnsan Hakları kuruluğu olan Mazlumder’i kurduklarını belirtiyordu. Yazının asıl konusu “insan haklarının bir söylenceden ibaret olduğunu” keşfetmesiydi. Yazar, “söylence” kavramını da “gerçekliği olmayan, hayali ve kurgusal bir mitoloji anlamında kullandığını” dipnot olarak geçiyordu. Devamla, Mazlumder yönetiminde MKYK üyesi bir aktivist olarak yer aldığı halde “insan hakları söylencesine hep mesafeli durduğunu” ifade ediyordu. Nedenini de Müslümanların, “Zarurat-ı Diniyye” adıyla fıkıhlaştırdıkları öğretinin yüzyıllar boyu Müslümanların hükümranlığındaki devletlerde çok farklı kavim, din ve kültürden insanı bir arada yaşatmayı başarmış olmasına; Mezalim Divanları’nın devlet görevlilerinin haksız uygulamalarına maruz kalan halkın şikayetlerinin çözümlendiği bir çeşit mahkeme gibi kurumlarla Batı menşeli insan hakları söylencesinden daha üstün bir kültür oluşturmuş olmalarına bağlıyordu.

Cumhuriyet dönemi Müslümanlarının, Batı’ya nispeten geri kalmışlığına inandırıldığından, kendi teorimizi geliştiremeyip, nevezuhur Batı insan hakları söylencesine tutularak Batı’ya benzemeye çalıştığını anlatıyordu yazar.

Yazar, MAZLUMDER’in misyonunu bir dönem insan hakları savunuculuğu ile sınırlandırdığını, aslında bunun bir çeşit “zihnin teslim oluşu” ve “asimilasyona gönüllü olmak” anlamına geldiğini, öğretilmiş kabulleri nedeniyle insan hakları söylencesinin işe yarayacağını düşündüklerini ve kendisinin de bu rüzgâra kapılarak çalışmalarını bu yönde yoğunlaştırdıklarını ifade ediyordu.

Yazarın bu deneme yazısındaki diğer ifadelerine geçmeden, buraya kadar aktardığım düşünceleri üzerinde durmak isterim.

---

^(*) 23 Aralık 2023’de <https://www.hertaraf.com/haber-insan-haklarinda-soylenceden-gerceklige-muharrem-balci-12626> yayımlanmıştır.

Öncelikle ifade etmeliyim ki yazarın buraya kadarki söylemlerini bir tespit olarak alıyorum. Tespitler tüm Müslüman aktivistlerin tespitleri ancak aktivistlerin tamamının bu şekilde inanıp düşündüğü noktasında ayrılırız. Zira o günleri yazar kadar hatta fazlasıyla yaşamış bir insan hakları aktivisti olarak, tespitlerle kabullerin aynı olmadığını iddia ederim. En azından benim çevremdeki Müslüman insan hakları savunucularına göre insan haklarının bir “söylence” olmadığını, insan hakları söyleminin Müslüman zihinde “kul hakkı” kavramına tekabül ettiğini, Batı’da örneği yaşanmamış şekil ve süreçte bir “Hılfu’l fudul” örneği ve bir “emr-i bil ma’ruf, nehy-i anil minker” eylemi, bir başka ifadeyle bir iman-amel bütünlüğü olduğunun, kötülöklere karşı elimizle, dilimizle mücadele ettiğimizin altını kalın markörle çizmeliyim. Yazarın bulunduğu ortamlarda böyle olup olmadığı bahsi diğer bir konudur, oraya girmek istemiyorum. Mazlumder Genel Merkezi’nin Ankara’dan İstanbul’a taşınması mücadelesi ve sonucu konusunda bilgi sahibi olanlar bilebilir, bilgi sahibi olmayanlar araştırabilir. Bu yazımın konusu insan hakları söylencesi ifadesi üzerine kuruldu böyle devam edecek.

Özellikle 7 Ekim 2023’de HAMAS’ın Siyonist İsrail’e karşı yürüttüğü mücadeleye karşılık tüm Batılı devletlerin topyekûn İsrail’in yanında yer alması, sanki dünyada ilk defa kendilerinin dile getirdiği insan hakları teorisi/putunu yemeleri; İslam dünyasında beklenmeyen bir çaresizliğin ifadesi şeklinde insan hakları söylemine bir reddiye oluşturdu. Batı’nın, bize de bulaştırdığı seküler insan hakları söyleminin bir söylenceden ibaret olduğu keşfedildi(!). Batı dünyasının hakları değil ancak devletleri için geçerli olabilecek bu söylem haksız sayılmaz. Her ne kadar İnsan Hakları söylemi ve eylemi zulüm mekanizması olan küresel sisteme ve bu sistemin payandası olan ülkelere reddiye olduğu kadar aynı zamanda bu ülkelerin halklarının vicdanlarına da bir söylem, bir hatırlatmadır. Nitekim halklar, kendi devletlerinin Filistin’e yapılan soykırımı beslemelerine veya sessiz kalmalarına karşın vicdanlarıyla dünyanın her köşesinde Filistin’deki masumlara destek gösterileri yapıyorlar. İnsanlığın vicdanı insan hakları söylemi ile ayağa kalktı, söylencesi ile değil. Tarihin hiçbir döneminde olmadığı kadar insan hakları söylemi ve eylemi bu kadar etkin oldu. Bunu görememek bir zaaftır. Görmek ise insanlık için sağlıklı bir gelecek tasavvurudur.

Müslüman zihin, Müslüman ve Müslüman olmayan insan hakları inancı ve eylemi böylesi bir neticeyi oluştururken, söylemi ve eylemi önemsemi, söylenciyi değil. Söylenceye teslim olanların herhangi bir insani eylemine tanık olmadık. Söylence sahiplerinin boş kuruntuları ise halklar nezdinde toplu iğne başı kadar değer ifade etmedi. Bakıyoruz ve görüyoruz tüm dünya vicdanı Filistinlilerle birlikte. Bu görünen gerçeğe ister insan hakları deyin ister kul hakkı deyin. Netice değişmiyor, insan da kul, kul da insan...

Yazar, Batılıların Müslümanları insan olarak görmediklerinden onlara zulmettiklerini söylüyor. El hak doğrudur ancak bu doğru onların ideolojilerinin temelinde seküler düşünce yattığı ve hayata ve kâinata ideolojileriyle nizam vermek istedikleri için böyle. Tüm ideolojiler tekelcidir. Bunda şüphe yok. İnsan hakları söylemine “söylence” demek de bir başka fakat adını koyamadığım bir ideolojidir. Şunu da biliyoruz, şeytan var oldukça her tür beşerî ideoloji yaşayacak ancak biz de üzerimize düşeni yapacağız. Bize düşen de Batılıların insan hakları dediği bizim de zulmün karşısına diktiğimiz adalet inancımızın gereği kul hakkını savunmak, hakları kendine ait olan yerlere ulaştırıp adaleti tesis etmek olmalı. Nitekim bir avuç Filistinli Müslüman mücahit, tüm dünyaya Siyonizm’in, küresel şeytanların zulmünü ifşa ederek ve savaş esirlerine insanca muamele ederek adaletin tesisinde yol gösterdi. Dünyada bugüne kadar hiçbir şekilde ve zamanda yaşanmayan bir oluşum gerçekleşti. Milyonlar gösteri düzenliyor, kendi düzenlerine isyan ediyor, Filistin bayraklarını yani “ötekilerin” bayraklarını en ücra köşelerde bile dalgalandırıyor. Bu vicdani söylem ve eylemi gerçekleştiren düşünce üretimine İnsan hakları diyoruz.

İnsan hakları teorisi ve söyleminin Batılı olması bizim için ne kadar değer ifade ediyor? Siyonizm’in ve Siyonistlerin ve dahi küresel şeytanların insan hakları söylemini dillendirmesi veya put olarak yemesi bizim insan hakları söylemimizi ne kadar etkileyebilir? İnsan Hakları teorisini Batı bulmadı. Ancak kendisi bulmuş gibi pazarladı, bu doğru. Fakat bu doğruya Müslüman zihin hiçbir şekilde ve zamanda topyekûn teslim olmadı. Nitekim yazar da kendisiyle alakalı olarak bu gerçeği dile getiriyor. Bir farkla ki o söylemi “söylence” olarak alaysı bir ifadeyle kötülüyor. Ve şöyle diyor: “Batılılar bize, sürekli “İnsan Haklarından bahsediyorlardı. Bizi de buna inandırmışlardı”. Bu yanlış bir kabul. Hiçbir zaman böyle inanmadık. Onların iki veya çok yüzlü olduğunu tarihi kaynaklardan, yaşadıklarımızdan, bize bildirilenlerden biliyorduk. İlahi vahiy bu konuda yanılmamamızı defaatle söylüyordu. Peygamberler mücadelesi hep bunları hatırlatıyordu. Müslüman zihin yanıldığını nasıl söyleyebilir? Söylemişse hata etmiştir, sonrasında da uyanmıştır. Ancak uyanmak, bağırsak temizliği anlamında olmamalı, değil mi? Yaşanmışlıklar bazen eğri ve yanlış olabilir. Hepimiz insanız ancak Müslümanız ve hatada ısrar etmeyiz. Etmişsek insanlık onurunu kuşanmadığımız zamanlarımızdır bu dönemlerimiz. Allah hepimizi korusun.

Sonuç olarak;

Batılıların insan hakları teorisi ve pratiği bir söylenceden ibaret olabilir. Yazarın verdiği örnekler elbette doğrudur. Fakat Müslümanların insan hakları söylemini söylence olarak tavsif etmek hatadır. Hiçbir zaman bu hataya düşmedik. Zayıfladığımız zamanlar veya

zayıflayanlarımız olmuştur. Nitekim tüm insan hakları kuruluşlarında bu zaaf yaşanmıştır. İleride de yaşanabilir. Zira insan hakları mücadelesi, her kesimden insanın ve düşüncenin kendisini ifade etmek için kullanacağı zeminler, mecralardır. Özellikle zulüm görenler, hakları ihlal edilenler, görüşlerini bu zeminlerde, mecralarda dile getirmek isterler ve bunda zaman zaman da başarılı olmuşlardır. Bunda hemfikiriz. Fakat bu durum kalıcı olmaz, olmamıştır. İnsan hakları mücadelemiz Allah'ın dilediği ve emrettiği gibi yürümüştür. Bir farkla ki insan hakları söylemini söylenceye çevirenler veya söylence imiş diye niteleyenlerin zayıflatmalarıyla etkisiz duruma düşülmüştür.

Şimdi insan hakları söylemine, kul hakkı inancımıza ve eylemlerine eskisinden daha çok ihtiyacımız vardır. Baksanıza tüm dünya Ebu Ubeyde'nin şahsında insan haklarını, kul hakkını, katledilen bebeleri, yaşlıları, engellileri, tüm insanlığı ve insanlık onurunu savunuyor. Böylesi bir ortamda insan haklarını bir söylenceye kabzetmek insanlığa ve Müslümanlığa yakışmaz. Bir an önce kendimize gelelim. Dünyanın bu insan hakları ve insanlık onuru duyarlılığına sahip çıkalım, destekleyelim. Ebu Ubeyde'leri küstürmeyelim. Peygamberler mücadelesini, insanlık onuru mücadelesini yere düşürmeyelim. Bayrağı sıkı tutup, en ücra köşelere, kılcal damarlara taşıyalım. Bunun adı HUKUKUN YAYGINLAŞTIRILMASI MÜCADELESİ'dir. Hukuk yoksa adalet yok, özgürlük yok, meşruiyetimiz de yok.

Bu yazının asla bir husumet veya eleştiri yazısı olarak algılanmamasını dilerim. Bir hatırlatma, bir tazelenme, bir yola revan olma, bir gelecek tasavvuru paylaşımı olarak algılanırsa, işte o zaman maksadına ulaşmış olur.

Yazımızı, yazımıza konu ettiğimiz yazarın sözü ile bitirelim:

Bir özgüven iki gayret...